

Osebne vesti

ODLIKOVANJA MEDICINSKIM SESTRAM

Na mednarodni dan sestrstva, tj. 12. maja letos, je podpredsednik skupščine SRS **dr. Avguštin Lah** izročil odlikovanja predsednika republike osmim zaslužnim medicinskim sestram. Na slovesnosti v vili Podrožnik je zbrane odlikovanke nagovoril takole:

Odlikovankam je spregovoril besedo priznanja podpredsednik skupščine SRS dr. Avguštin Lah

Spoštovane odlikovanke, tovarišice in tovariši!

V teh dneh so nam misli iz srca prežete s spomini na zmago nad fašizmom in ponosni smo na to. Z uspehi, doseženimi v teh 30 letih svobode, pa dokazujemo vsemu svetu, kako je samoupravni socializem uspešna in pravična oblika družbene ureditve in zato najboljša ureditev naše bodočnosti. Ta naša spoznanja smo te dni izpovedali na mnogih slovesnostih. Naj bo to slavje ob podelitvi odlikovanj zaslužnim medicinskim sestram ob njihovem mednarodnem prazniku tudi prežeto s to našo vero v revolucijo.

Predvsem lahko ugotovimo, da ideja naše revolucije ni zapisana samo v programu Zveze komunistov in delavskega razreda, temveč živi globoko v vsem našem ljudstvu in jo tudi uresničujemo. Leta 1945 je naša narodnoosvobodilna vojska — v njej so bile vse napredne družbene sile — zmagala nad najbolj gnilo in podlo reakcijo sveta. Medtem ko so danes ostanki fašizma še vedno živi v različnih deželah in dejavni celo blizu naših meja, je pri nas iz te zmage vzknila

svoboda in sproščenost celotnega ljudstva. Zmaga socializma nad preteklostjo je omogočila razrešitev družbenih nasprotij in je v osnovah spremenila našo družbo; Slovencu in slehernemu našemu občanu je zagotovila narodnostne in delovne pravice in možnosti za njihovo uresničevanje. To je delo in življenje, ki daje najboljši kruh, ki uresničuje ljudsko solidarnost in vzajemnost, ki na teh osnovah zagotavlja tudi srečo za nove generacije.

Vse, kar imamo, je sad velikih žrtev, izrednih naporov in ustvarjalnosti naših delovnih ljudi in mladine. Vse to je sad dela in naporov skupnosti, ki jo sestavljajo milijoni delovnih ljudi, zmožnih, da se spoprimejo s sleherni težavo in jo premagajo. Takšne so tudi naše odlikovane tovarišice medicinske sestre! Ze njihove življenjske poti razkrivajo takšen njihov značaj in zavestno usmeritev v te naše tokove. Ko sem prebiral predloge za vaša odlikovanja in pri tem vaše življenjepise, spoštovane tovarišice, sem spoznaval tudi zgodbe o trpkem otroštvu sirot, o pomembnosti vaših zgodnjih življenjskih spoznanj in vzrokih ali nagibih, da ste se odločile za ta poklic. Nemajhen je bil vpliv hotenja, da bi skrbele za zdravje svojih bližnjih in vseh tistih, ki jim ga zlasti socialne razmere ne omogočajo. S to opredelitvijo ste vsaka po drugi poti začenjale svoje življenje.

Predvsem ste zgodaj ugotavljale, da so v družbi socialne krivice, in iskale ste poti do spoznanja, zakaj so te krivice v družbi, kako jih je treba odpravljati in kako reševati, s čim se da premagovati revščina in vse, karkoli je z njo povezano. Prav na takšnih osnovah se je rojevalo tudi delavsko gibanje; v njegovem vrenju ste našle odgovore na vsa vprašanja in pogled na naš tok družbenega razvoja. Videvale ste, kako delavska avantgarda usmerja revolucijo in kako ljudske množice to revolucijo uresničujejo. Poleg izobrazbe, ki ste jo dobile v šolah, so bila ta spoznanja vaša življenjska usmeritev, po teh spoznanjih ste oblikovale svoj pogled na svet in se opredelile za poklicno delo v prid pravičnejše družbene ureditve. Nekatere od vas ste se zgodaj vključile tudi v ilegalno gibanje za napredek in boj proti fašizmu. V tem boju ste izkušale vse težave od samoodpovedi do zaporov, toda vera v življenje ljudstva in hrabrost sta prevladali in to vam je omogočilo uspešno krmarjenje vaših poti do današnjih dni. Vera v ljudstvo, ki se bori za svobodo in svoje pravice, vera v njegovo bodočnost je osnovna vera poštenega človeka in ta vas je navdajala vse življenje.

Iz vaših bogatih življenjskih kronik sem razbral, da ste prestajale težke izkušnje v zaporih v Ljubljani, Osijeku in Benetkah; delale ste v mnogih krajih naše domovine, zlasti v nerazvitih območjih in krajih na Primorskem, Kozjanskem, Goričkem in v Beli krajini, vaše življenjske poti so vas vodile tudi v druge dele države vse do Borovega, Djakovega, Osijeka, Zagreba, Splita, Beograda in celo na tuje. Med vami je tovarišica, ki je delala v prijateljski Etiopiji in spoznavala, kako živijo tudi drugi narodi. Kje vse vas je vodila in oblikovala življenjska pot! Prav zato so vaši nazori svetovljanski, napredni, humanistični, jasni.

To, da ste se po vrsti vključevale v mladinsko in žensko borbena gibanja, je vaša posebna odlika in hkrati razlaga, zakaj ste v svojem delu lahko razreševale tudi kočljive naloge. Zakaj naloge, ki ste jih sprejemale, niso bile samo ozke strokovne narave; bile so odgovorne naloge, ki terjajo spoznavanje ljudi, pravšno usmeritev in pomoč v njihovih najbolj kritičnih trenutkih, ko jim odpove zdravje in lastna moč, pa se znajdejo v težavah, iz katerih zna dobra medicinska sestra, če se le da, poiskati srečen izhod ali ustrezno rešitev.

Sleherna od vas je v teh treh desetletjih naše socialistične ustvarjalnosti dala, kar je mogla, za naše ljudi. Vaše delo je bilo mnogostransko: od zdravljenja ilegalcev in borcev med vojno, kmečkih ljudi v zaostalih krajih in izgaranih delavcev kjerkoli, skrbele pa ste tudi za našo mladino in pomagale tistim, ki so svoje življenjsko delo že opravili in v tej družbi uživajo sadove svojega minulega dela.

Delale ste tudi zunaj svojega rednega delovnega časa, kadar je pač bilo treba. Vsako delo, če je bilo še tako trdo in utrudljivo, ste opravljale enako skrbno. Organizirale ste zdravstvene akcije v boju proti tuberkulozi, tifusu, pegavici, pomagale ob potresih v Skopju in Banja Luki, organizirale ste razne tečaje ne samo v Ljubljani, temveč v številnih krajih in v šolah od Kozjanskega do Dalmacije, udeleževale ste se udarniških akcij, pridobivale krvodajalce in kdo bi mogel ugotoviti, kaj vse ste vtkale v svoje življenjske zgodbe in v to našo skupnost.

Podčrtati želim še nekaj bistvenega. Nedvomno je tudi vaša zasluga, da ste namesto nekdanje usmiljene sestre izoblikovale lik ljudske, za napredek zavzete in z znanjem obogatene, tovariške medicinske sestre. Vzgajale ste srednji in višji medicinski kader, ki ga tako potrebujemo v naši skupnosti, saj ga še danes tako zelo primanjkuje. Usposabljale ste kader, ki so mu vzor naši partizanski bolničarji, kajti oni niso tarnali, češ da nimajo zdravil, obvezil in sredstev, temveč so zdravili z vero v ljudsko moč in lepši čas in pa z zaupanjem, ki so ga vanje imeli ranjenci in drugi, komurkoli so pač pomagali. Hočem reči, da je največ odvisno od odnosov in od ljudske pomoči!

Nekatere med vami ste se lotile tudi teoretičnega dela; pisale ste članke in knjige, ustanovljale in vodile ste šole za medicinski srednji kader in v njih organizirale tudi nešteto tečajev. Prevezemale ste najodgovornejše dolžnosti v zdravstvenih ustanovah vseh stopenj, v zdravstvenih centrih in resorih, ki so pristojni za zdravstvena vprašanja. Niti vaše dejavnosti vodijo vse do dejavnosti svetovne zdravstvene organizacije in Unicefa pa do ljudi ustreznega kova, ki delajo v drugih deželah in celo na drugih celinah.

Ve same veste, kaj vse to pomeni. Tako ste sodelovale tudi v poslanstvu Zveze komunistov, Socialistične zveze, sindikalnih organizacij, društva medicinskih sester, Rdečega križa itd. In to, vidite, je tisto, na kar smo ponosni. Z vašo pomočjo se lotevamo zdaj velikih nalog na področju zdravstva. Manjka nam skoraj 3.000 medicinskih sester in ustrezno usposobljenih zdravstvenih delavcev. Brez dvoma je poleg naloge, da dogradimo nekatere medicinske ustanove, pred nami pač največja investicija v kadre, da bi zdravstveno službo uredili zadovoljivo glede na splošna pričakovanja.

Obogatiti delo, ki vodi do teh ciljev, je bila vaša skrb. Vsi vemo, da zdravnik vodi zdravljenje in intervenira, medicinska sestra pa mu stalno pomaga, da je zdravljenje ustrezno, kajti le tako bolniki spet pridejo do svojega zdravja. Za ljudi gre in prav zanje so naše tovarišice medicinske sestre nedvomno storile največ. Ne le tedaj, ko si želimo povrniti zdravje, temveč tudi ob delu in v prostem času, ko ga moramo ohraniti in okrepiti. Sedaj se zavzemamo za izboljšanje ambulantne službe; ne gre toliko za kvaliteto dela, čeprav imamo celo zdravstvene domove, ki nimajo rednega zdravnika, temveč gre predvsem za boljšo organizacijo, da bi odpravili čakanje, da bi preprečevali razlikovanje, da bi vse moči in sredstva, ki jih imamo, izkoristili kar se da racionalno. Mislim, da je glede tega v vaših izkušnjah marsikak dober odgovor; potrebno je preučiti in zasnovati

sodobnejšo organizacijo dela v zdravstvu in storiti kar največ, da bo vsak dinar, ki ga prispeva združeno delo, res varčno in dobro naložen za tisto, glede česar se dogovarjamo. To nam bo pomagalo izpolniti naloge v zdravstvu in ko bomo premagali organizacijske težave, se bomo združeno še bolj posvetili napredku zdravstva in ljudem, ki ga uresničujemo.

Na tej poti moramo napraviti še precej korakov. Ena bistvenih nalog je, da v enoten center povežemo medicinsko šolstvo, v Ljubljani in podobno drugod, kajti le tako bodo v šolah, v katerih ste delale ve, in na medicinski fakulteti mogli zagotoviti še boljše šolanje medicinskih kadrov. Pri tej nalogi bomo še potrebovali vašo pomoč in predvsem vaš zgleđ, pa vas prosim, da sodelujete tudi v bodoče.

V svojem pozdravu vam, tovarišice, nisem našteval zaslug vsake posamezne današnje nagrajenke. Bil bi najbrž pomanjkljiv in prepričan sem, da sem tako opozoril na celoto vseh vaših dejanj. Delo sleherne od vas je življenjsko delo, sad bogatega, dolgega in mnogostranskega dela, ki še daleč ni končano. Vse vaše poti so posebne in raznosmerne, vendar imajo mnogo skupnega. Skupne so zlasti vaše odlike: samostojnost pri delu, pridnost, srčnost, nastopanje proti protekciji in izkoriščanju. Bile ste in ostale ste vzgojiteljice, učiteljice, tovarišice, zveste ljudem ob njihovih težavah in zlasti je pohvale vredna vaša skrb za tako imenovanega malega človeka. Mislim »malega« v socialnem pogledu in ne po pravicah in hotenjih, ki se uresničujejo predvsem zaradi uspešnosti naše revolucije. Vse to so upoštevali tovariši, ki so vas predlagali za odlikovanje, ki so podprli te predloge in omogočili predsedniku republike, da vam je podelil ta odlikovanje.

Velika čast mi je, da so mi zaupali vročitev teh odlikovanj. Želim vam vsem, da bi to priznanje predsednika republike bilo hkrati naša zahvala za opravljeno delo in seveda tudi spodbuda, da to delo na tak ali drugačen način še nadaljujete.

Želim vam vso srečo v življenju in pri delu.

Red dela z zlatim vencem

so prejele:

Neža Jarnovič

za življenjski prispevek k razvoju in organizaciji sestrške službe in sestrskega strokovnega društva ter za dolgoletno požrtvovalno delo glavne in odgovorne urednice Zdravstvenega obzornika.

Marta Kuharič roj. Hočevar

za zasluge pri organizaciji varstva matere in otroka v SR Sloveniji, za osebni prispevek pri ustanavljanju in strokovnem nadzoru otroških jasli, materinskih domov in otroških okrevališč ter desetletno aktivno delo v društvu medicinskih sester Slovenije.

Nives Merljak roj. Golobič

za uspešno 20-letno vodstvo višje šole za zdravstvene delavce v Ljubljani, za njene izredne napore pri gradnji novega šolskega poslopja in študentskega doma, za vdano družbeno politično delo in vodstvo številnih humanitarnih akcij.

Mira Pridgar

za opravljanje številnih odgovornih dolžnosti vodilne medicinske sestre doma in v tujini, za osebni prispevek k organizaciji in razvoju društva med. sester Jugoslavije in za sodelovanje z mednarodno zvezo medicinskih sester (ICN).

Helena Ravníč roj. Pintarič

za življenjsko delo terenske medicinske sestre, organizatorice patronažne službe v Halozah, učiteljice ter ravnateljice sestrške šole v Murski Soboti in pisca strokovne literature.

Marija Šlajmer roj. Medic

za življenjsko delo gospodinjske učiteljice, upravnice šole za bolničarje in direktorice šole za medicinske sestre v Mariboru, za vzgojo med. sester dietičark in za svoje publicistično delo.

Red zaslug za narod s srebrno zvezdo

je prejela

Marica Hudelja roj. Wagner

in to za svoje dolgoletno in vdano delo patronažne medicinske sestre, zdravstvene vzgojiteljice in učiteljice ter vodje ambulante Vinica.

Podpredsednik skupščine SRS dr. Avguštin Lah podeljuje odlikovanja v imenu predsednika republike tovariša Tita

Medaljo dela

je prejela

Majda Japelj roj. Šlajmer

za uspešno vodstvo zdravstvene šole Maribor, za sodelovanje v nacionalnih in mednarodnih odborih RK, za strokovno sodelovanje s sestrskim uradom WHO in za svoje aktivno družbenopolitično delo.

V imenu odlikovank se je za odlikovanja zahvalila tov. Neža J a r n o v i č:
»Dovolite, tovariš podpredsednik, da se iskreno zahvalim za odlikovanja, ki nam jih podeljuje predsednik republike tovariš Tito.

Posebno nam je drago, ker jih prejemamo na dan tako pomembne obletnice, kot je 30 let svobode in zmage nad fašizmom. Hkrati pa je 12. maj — dan, ko medicinske sestre vsega sveta obhajajo mednarodni praznik sestrstva.

Globoko smo prepričane, da uspehi pri delu ne morejo biti in tudi niso delovni uspeh posameznika, temveč sodelovanja celotnega kolektiva, skupine ljudi, s katerimi delamo. Zato sprejemamo ta visoka odlikovanja za priznanje vsem našim sodelavcem in sodelavkam na najrazličnejših delovnih mestih, kjer smo delovale.

Današnja slovesnost je namenjena odlikovanju skupine medicinskih sester. Predvojna generacija med. sester je bila maloštevilna, bile so skoraj anonimne zdravstvene delavke. Borile so se za obstoj in uveljavitev poklica. Sestra na terenu je bila osamljena. Le maloštevilne humanitarne organizacije, kot RK in Protituberkulozna liga, so jo rade sprejemale med svoje sodelavce, kjer je lahko vsaj delno reševala probleme, ki so jo težili pri delu.

V narodnoosvobodilni boj so se med. sestre vključile v razmeroma velikem številu. Bile so borke, prevzemale so naporna in odgovorna dela v partizanski saniteti ter bile tudi politične funkcionarke.

V letih po osvoboditvi pa so medicinske sestre z vso vdanostjo in zavzetostjo pomagale reševati težke povojne razmere v zdravstveni službi. Saj so nam še vsem v spominu izredne težave, ko je bilo treba tako rekoč čez noč prevzeti delo ob bolniku v bolnišnicah. Nekaj jih je bilo poslanih v pomoč tudi zdravstveni službi drugih republik. Ob pomanjkanju zdravnikov so bile na obsežnih terenih dostikrat edine zdravstvene delavke, kjer so lahko ljudje iskali pomoč in nasvete. Zato menim, da so v našem poklicu še številne tovarišice, ki so bile in so še vedno požrtvovalne in uspešne zdravstvene delavke. Želim, da bi jih njihove delovne organizacije in tudi strokovna društva predlagala za javno priznanje njihovem delu.

Današnja socialistična družba je ovrednotila poklic med. sester, ga predstavila iz anonimnosti ter ji omogočila široko izobrazbo in odlično strokovno izpopolnjevanje. Sestra je postala nepogrešljiv člen v timu zdravstvenih delavcev tako v kurativni kot v preventivni zdravstveni službi. Vključena je v samoupravne organe, kjer lahko soodloča, nakazuje in predlaga boljše pogoje za oskrbo bolnika in organizacijo zdravstvene službe sploh. Skratka, narodnoosvobodilni boj je tudi temu pretežno ženskem poklicu dal vse pravice samostojne zdravstvene delavke, razumljivo pa tudi dolžnosti, kot jih nakazuje kodeks etike zdravstvenih delavcev Jugoslavije.

Ko sprejemamo ta odlikovanja, se zavedamo, da nas obenem zavezujejo, da bo naše delo še naprej kar najboljše, in to na kateremkoli delovnem področju, predvsem pa v prizadevanju za humane odnose do bolnika in varovanca zdravstvene službe sploh. Hvala lepa!«

Na slavnosti so bili prisotni in odlikovankam čestitali: Vida Tomšič, Majda Gaspari, dr. Anton Fazarinc, Olga Vrabič, Marija Miloradovič, Majda Gorše in drugi.

OB VISOKEM ŽIVLJENJSKEM JUBILEJU ANGELE BOŠKIN, PRVE MEDICINSKE SESTRE NA SLOVENSKEM

Kar skoraj preveč neopazno je mimo slovenskih medicinskih sester šel letošnji 6. junij, ki naj bi nas spomnil, da v Pevmi — v Italiji — obhaja svoj devetdeseti rojstni dan prva medicinska sestra na Slovenskem **Angela Boškin**.

Rodila se je očetu kovaču v Pevmi pri Gorici dne 6. junija 1885 v družini devetih otrok.

Naj se ob tej priliki na kratko spomnimo njene življenjske poti, o kateri smo obširno pisali v naši reviji,* ko smo decembra 1969 obhajali »Petdeset let dela in oblikovanja medicinske sestre na Slovenskem«.

Kot 20-letno dekle je Angela Boškinova odšla k svojemu bratu na Dunaj, kjer je iskala poklic, ki bi jo resnično zadovoljil in ji z večjim smislom izpolnil življenje. Tedaj se je odločila za sestrski poklic in bila leta 1912 sprejeta med učenke za poklicno delo pri bolnikih na Wertheimovi kliniki, in sicer na oddelku za dojenčke. Pri svojih predstojnikih si je pridobila veliko zaupanje, zato je tudi napredovala za asistentko docenta dr. Wagnerja.

Divja vihra prve svetovne vojne jo je zanesla v bolnišnice med ranjence in bolnike. V tem času se je na Dunaju ustanovila šola za socialno zdravstveno delo, v katero se je Boškinova vpisala in leta 1918 tudi diplomirala. Ob koncu prve svetovne vojne se je želela vrniti v domovino in tod začela iskati primerno zaposlitev. To pa ni bilo lahko, saj v njeni domovini doslej še niso poznali civilnih sester. Povsod so bile redovnice in z njihovim redom so imele zdravstvene ustanove pogodbe. Prva je spoznala vrednost šolane zdravstvene delavke tedanja nadzornica za mladinsko varstvo Lojzka Štebijeve, ki je posredovala, da je bila sprejeta na delo, in tako je bil 27. januarja 1919 v Sloveniji in Jugoslaviji napisan prvi dekret o nastavitvi skrbstvene sestre — predhodnice današnjih medicinskih sester v patronažni službi in današnjih socialnih delavcev. Angela Boškin je bila s tem dekretom nastavljena na Jesenicah, kjer se je na njeno pobudo in ob razumevanju tamkajšnjega zdravnika dr. Kogoja ustanovila prva posvetovalnica za matere

* Zdravstveni obzornik leta 1969 str. 187 in leta 1970 str. 111.

in otroke. Pionirsko delo, ki ga je opravljala tod, je bila trda pot od hiše do hiše, od zdravnika in ustanov do župana in župnika, da je prebila led za organizirano delo na področju socialno zdravstvenega varstva matere in otroka.

Leta 1922 je zapustila Jesenice, že vpeljano delo pa je prepustila zaščitni sestri Viki Kecelj-Pičman, ki je bila tu pravzaprav njena učenka. Odšla je v Ljubljano, kjer je prevzela ureditev zanemarjenega in prenapolnjenega otroškega zavetišča v Bohoričevi ulici. Našla je umazane, sestradane otroke, vse garjave in polne uši. Tu se je srečala z mladim zdravnikom dr. Matijo Ambrožičem, kasneje ustanoviteljem šole za zaščitne sestre, in tu je bil tudi začetek prvega zavoda za varstvo otrok v Sloveniji. Konec leta 1923, ko je bila v sestavi tega zavoda ustanovljena enoletna šola za zaščitne sestre, se je vpisala med učenke — zaradi nostrifikacije diplome —, kjer je hkrati poučevala in bila instruktorka za »posetno delo« (patronažno službo). Leta 1926 je bila premeščena v Trbovlje v posvetovalnico za matere in otroke, kjer so bili socialni in zdravstveni problemi med rudarji še posebno pereči.

Ko je bilo v Sloveniji že 22 šolanih sester, je bilo konec leta 1926 ustanovljeno »Društvo diplomiranih zaščitnih sester«, katerega predsednica je dolga leta bila Boškinova sama.

Nemško okupacijo je dočakala v Škofji Loki, kjer ji je terensko delo dalo določeno prednost, da se je kot zavedna Slovenka vključila v boj proti okupatorju in z vsem svojim delom ostala ob strani slovenskega ljudstva. Hudi časi okupatorjevega terorja so jo izčrpali in močno prizadeli, zato si je želela upokojitve in vrnitve v svoj rojstni kraj k materi in sestri. Toda našla je tu samo še sestro, s katero je — še pred nedavnim umrlo — skupaj živela s skromno pokojnino.

Za dolgoletno pionirsko delo v varstvu matere in otroka jo je z ukazom z dne 21. novembra 1969 odlikoval predsednik republike tovariš Tito z redom zaslug za narod s srebrnimi žarki.

Ob 50-letnem delovnem jubileju medicinske sestre na Slovenskem je RTV pripravila oddajo z naslovom »Srečanje z Angelo Boškinovo«. V tej oddaji nam je Boškinova pripovedovala o svojih življenjskih izkušnjah, o svojem poklicu in o vrednotah, za katere je vredno živeti. Ko pa odide človek v pokoj, mora še nadalje spremljati življenje in treba je videti današnji dan z današnjimi merili, ter hkrati opozorila na največjo vrednoto, ki si jo človek lahko pridobi ali pa tudi ne — n a z n a n j e.

Spomnimo se še njenih besed, ki nam jih je napisala tedaj 85-letna Boškinova: »... ob taki priložnosti se človek nehote ozre nazaj v čase, ki so minili. Bili so dobri, bili so težki in včasih tudi zelo težki. Toda bil je v nas imperativ: delati in ne obupati«. In dalje: »... zaupaj zvezdi vodnici v sebi in ji sledi, ne bo te speljala na stranska pota, se pravi ostani zvest sebi in svojemu ljudstvu!«.

Takšna je bila vedno sestra Boškinova, ko je delovala med nami: skromna, delavna in življenjsko modra. Bila nam je učiteljica in svetovalka, kjerkoli je mogla in je to bilo potrebno. Hvaležne smo ji za njene modre življenjske in strokovne napotke, ki so bili tako tehtni in nam mladim sestram tako koristni. Takšne se je spominjamo ob njenem visokem življenjskem prazniku, saj se prav z njenim delom začenja zgodovina poklica medicinskih sester na Slovenskem in njihovega strokovnega društva.

Zastopnice društva medicinskih sester Nova Gorica, ki so Angelo Boškinovo obiskale na njenem domu ob tem izrednem jubileju, so obisk pri njej opisale takole:

Njena majhna prikupna hišica z zelenobelo ograjo in cvetočim vrtom se je bleščala v junijskem soncu. Pred vhodom v stanovanje so žarele gorečke, ko smo se s polnim naročjem cvetja v imenu Društva med. sester Nova Gorica bližale naši jubilanke. S počasnimi koraki se je odzvala na zvonjenje in nas prijazno kot vedno sprejela na pragu.

Če smo bile že pred vhodom prevzete od slike njenega bivališča, kakšno presenečenje nas je čakalo šele v njeni sobi. V kotu pod televizorjem se je bohotalo 90 rdečih nageljčkov — dar Socialistične zveze. Za vsako leto življenja en cvet. Devetdeset cvetov, devetdeset zahval za ljubeznivosti, s katerimi se je odzivala na potrebe prebivalcev Pevme, in toliko želja, da bi svoja pozna leta preživljala zadovoljna. Poleg tega šopka pa še vaze rdečih vrtnic in vse polno drobnih pozornosti sorodnikov in najbližjih sosedov.

Malo utrujena od praznovanja, vendar z zadovoljnim izrazom na prijaznem obrazu nas je povabila na običajno kramljanje. Svežega duha, z izjemnim darom, ki ni lastnost vseh starejših, spremlja svetovne dogodke in življenje svoje okolice. Kot zavedna Slovenka že ob 6. uri zjutraj posluša poročila iz Ljubljane in kot lojalna državljanka tudi poročila iz Trsta. Na njeni mizi ležijo slovenski časopisi, na zidu pa na častnem mestu visi Prešernova slika.

Pogovor z njo je kakor pogovor s kolegico, ki stoji sredi dnevnega dogajanja. In veliko bolj kakor mi vsi trpi zaradi krivic in nemira v svetu, ker je dodobra poznala čas trpljenja in čas zatišja in ji je zamrlo tudi upanje na trajni mir v svetu.

Ob slovesu smo ji v imenu vseh sester Slovenije ponovno zaželele prijetne dni in veliko zadovoljstva ob spominu na vsa dobra dela, ki jih je opravljala v času službe in v letih svojega pokoja.

Naše iskrene čestitke in vroče želje so, da jo še naprej spremlja svežina duha in zdravje, kar je bilo smoter njenega strokovnega dela vse življenje!

Neža Jarnovič

PO TEM ŽIVLJENJU NE OSTANE TO, KAR SMO ZBRALI, TEMVEČ TISTO, KAR SMO DALI.

Gerard Chandry